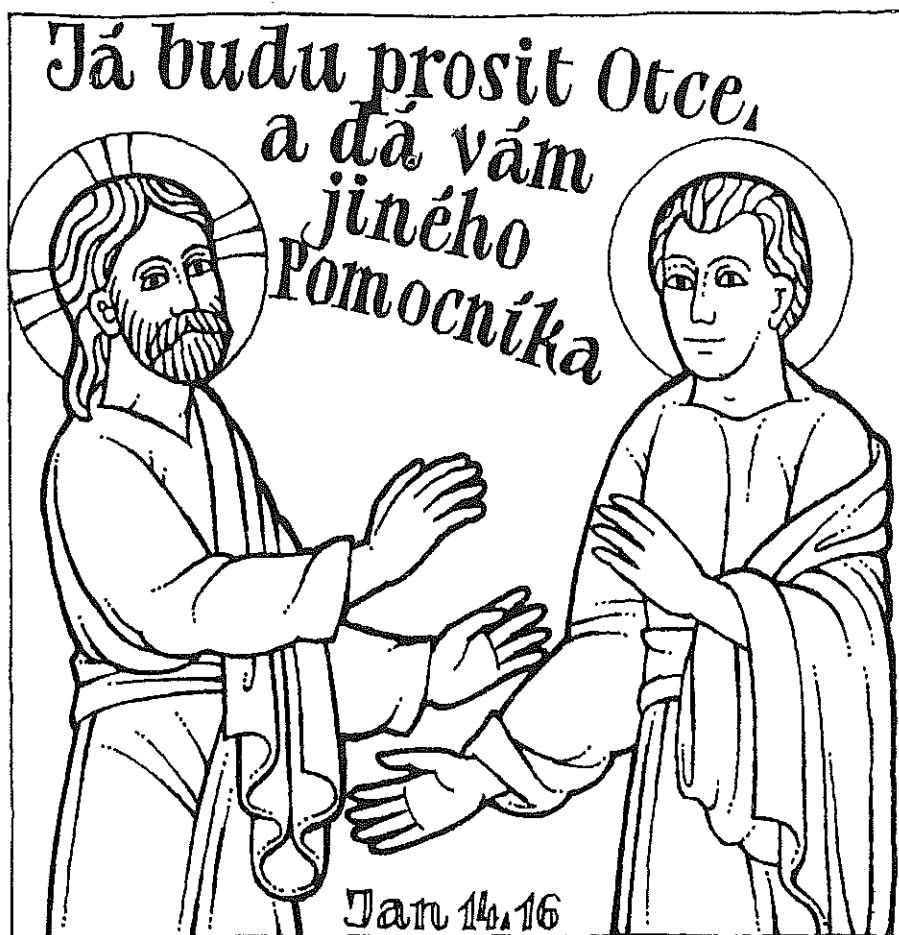

FARNÍ ZPRAVODAJ

6. neděle velikonoční

Český Krumlov – 21. 5. 2017

21 / 2017

Cyklus A
6. neděle
velikonoční

Evangelium
Jan 14, 15-21

Zkouška

Nemáte také někdy takový pocit, že nikdy nebylo tak těžké být křesťanem, jako právě teď? Jsou, pravda, stále tisícové situace v životě, z nichž vždy znovu vystupuje do popředí otázka po Bohu. Když člověk nezasype tyto hlubiny, které se otevrou v jeho srdci, nezájmem a neutluče je tupostí, vyžadují po něm odpověď, a to je těžké. Ale kdo si ještě uvědomí, že za mnohým, co zažije, je ruka Boží? Svět, ve kterém žijeme, utíká od sebemenšího, co by mohlo být mostem k Bohu, co by na něj mohlo ukazovat. A kdopak z nás se ubrání tomuto rysu ducha času? Co je ale ještě těžší, že někdy jako by Bůh sám nám víru dělal ještě náročnější a nesnadnější. Jako by nebylo dost zlé, že tato doba mne vzdaluje z jeho blízkosti, proč on sám ještě se proti mně obklopuje jakoby zdí nepochopitelnosti a nesrozumitelnosti? Proč mi hlásit se k němu, připadá někdy takovým břemenem?

Na tyhle otázky chci hledat odpověď – ne však ve slovech, ale v životě, ve zjevu člověka nám nad jiné drahého a příkladného, u Panny Marie. Odmyslete si trochu toho růžového pozadí, kterým všechno z jejího života hned obestíráme. Podívejme se střízlivě a vpravdě biblicky na ni a přiznáte mi, že žádný v Novém zákoně to neměl tak těžké s vírou jako právě Maria.

Už hned v času jejího pozeňnaného stavu Bůh zavalil její srdce těžkým soužením. Josef ještě než ji uvedl do svého domu, došel bolestné jistoty, že je v jiném stavu. A to ho mučilo: stál před otazníky, které nechápal, v pochybnostech, které nedovedl luštit. Neměl tušení o zázraku, který se udal při zvěstování. Maria mlčela. Jak by také mohla mluvit? Sama z toho byla 'celá pryč'... Což nebylo celé ono poselství nad všechno lidské chápání? Tady by musel Bůh sám mluvit. Ale on mlčel. A mlčel týdny a měsíce. Kristus ještě není na světě a už kvůli němu trpí dvě nejlepších bytostí nevýslovné soužení. Co je ta za Boha, který takhle se svými věrnými zachází? Proč je sevře do lisu a mučí tak nepochopitelně? Jaký je to Bůh, že dívce z Nazareta zaslubuje skrze anděla, že její Syn bude veliký, synem nejvyššího slouti bude, že vstoupí na trůn Davidův a království jeho nebude konce, pak jí ale dává slehnout ve stáji a vyžene ji i s novorozenětem před vrahem dětí do ciziny? A bylo to později snad lepší? Ne: ve dvanácti letech v chrámě, v Káni, na Kalvárii. Jen si všimněte dobře, že Maria musela každý krok svého života dělat v temnu víry. V celém evangeliu není jediný náznak, že by Maria byla dopředu obdařena mimořádným věděním; její Syn ji ani jediným výkladem nepřipravil dopředu na její poslání. Kdo to je Ježíš, její syn, to se musela pomalu a ustavičně učit mnohé bolestné zkušenosti. Jak tvrdé byly tyto zkoušky Boží, se nám objeví, když uvážíme, že Maria vůbec nevěděla, co my víme. My známe Ježíše divotvůrce, víme o jeho zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. To všechno však pro Marii tenkrát ještě leželo ve tmě budoucnosti. I když byla milostí plná jako nikdo jiný, nebyla přece uchráněna před novými a novými zkouškami víry. Byla také jen poutnicí na cestě zastřené temnými mraky Boží nepochopitelnosti.

Snad se vám nelíbí situace Panny Marie, jak jsem ji ukázal. Ale taková je biblická skutečnost, ne to, čím si naše zbožná sentimentalita P. Marii obestřela. Zdaleka to není tak harmonické a vyžehlené, jak by se nám líbilo. Konečně, Kristus sám řekl takové varovné slovo: Lišky mají svá doupata, ptáci svá hnízda, ale syn člověka nemá, kam by hlavu složil. To znamená: Kdo si začne s Kristem, riskuje, že bude jako bez domova v tomhle světě, kdo se jemu oddá, musí odrazit ode všech pevných břehů tohoto světa a pustit se na širé moře nezajištěnosti. Musí, obrazně řečeno, vystoupit jako Petr z lodi a jít po vlnách. Běda, když se místo na tvář Kristovu zahledí na bouři, na zmítání vln, to jistě utone. Jen jedno ho může zachránit jako Petra – výkřik víry: Pane, zachraň mne! Praví Matouš: A Ježíš zvedl ruku, zachytil ho a řekl: Malověrný, proč jsi pochyboval?

Být křesťanem tedy znamená nejen nějak věřit v Krista, ale žádá si všechnu odvahu, protože naše víra se jen pořád čistí a zpevňuje v nových a nových zkouškách a protivenstvích. Musí to tak být, protože jinak, když je všechno pohodlné a člověku se dobře daří, víra zploští se, na všechno si zvykne, ke všemu se přizpůsobí, takže nakonec z ní, z pevné víry, nic nezůstane než povrchní nátěr, který víru jen zkompromitoval. Od strusky se zlato očistí jen v ohni. Jen v lisu pustí hrozen svou

vzácnou štávu. Panna Maria by se nikdy nestala tou, kterou dnes s obdivem uctíváme, kdyby ji Bůh tak nevýslovně často nebyl dal přepadnout zkouškami víry, které našim citům připadají kruté. A zrovna tak Boží úmysly s každým člověkem se ukáží, až když prošel pozemskou lázní zajetí a obtíží víry. Proto i všichni svatí mají na sobě rány a jizvy, které upomínají na ukřížovaného. Když mám být nějak podoben Kristu, Božímu synu, nemohu zůstat ušetřen toho, že on vezme dláto a tak dlouho tluče, až nesu rysy Kristovy.

To, co říkám, vám nezní, myslím, moc příjemně. Ale naše situace je už dost zlá, abychom si sypali nějaký voňavý příjemný pudr a brali si masky. Bůh a víra, to není nějaký hezký přídavek k životu, a rozhodně ne cesta k hezkému a příjemnému štěstí, jak jsme si navykli si je přát. Víra tohle všechno obrací vzhůru nohama a ukazuje cíl života naprosto jinde než v pohodlí a dobrém bydle. Snad vám někdy připadne, že vás Pán Bůh opustil, a tohle pomyšlení vám bude brát dech, snad pochybnosti i výsměch, které z vlastního nitra se vynoří, budou hrozit udusit poslední naději, jíž se držíme. Kolikrát ostří, po němž putujeme tady k Bohu, je tak úzké jako břit nože a z obou stran se před námi hloubí propast a tu jen holá víry, vyléčená ze všeho zesvětštění, nás vede krok za krokem dál.

V takových okamžicích kéž vystane před vámi obraz Panny Marie, té, která jako nikdo jiný procházela zkouškami víry, aby zato také dosáhla takové blaženosti jako nikdo jiný. Osud Kristův se stal osudem Marie a musí se stát osudem každého člověka, který je na cestě k Bohu.

promluva kardinála Miloslava Vlka – o Panně Marii

Připomínka 360. výročí úmrtí
prvního českokrumlovské preláta Jiřího Bílka z Bilenberka

Narodil se v osmdesátých letech 16. století snad roku 1588 nejspíše v Rajhradě. Studoval u jezuitů nejdříve na gymnáziu v Jindřichově Hradci potom v Praze. Po svém vysvěcení na kněze působil krátce jako farář v Stolanech u Chrudimi, poté v Chotěšově u Plzně a v letech 1614-1615 krátce také v protestantských Pardubicích, odkud se vrátil zpět do Chotěšova.

Po Bílé hoře se stal nejdříve děkanem v Chrudimi. Téhož roku 1624 byl jmenován kanovníkem vysehradské kapituly. O dva roky později zaujal post arciděkana v královském a do té doby silně utrakvistickém městě Kutné Hoře. V září 1627 byl jmenován děkanem Kolegiátní kapituly staroboleslavské, pověřen správou tohoto významného poutního místa a zároveň vikářem Kouřimského vikariátu. Ve funkci děkana zakoušel obtížné období třicetileté války, kdy Boleslav zažila několikrát obsazení a plenění nepřátelským vojskem. Roku 1632 se mu nepodařilo ochránit kapitulní poklad ani jeho nejcenější součást Palladium země české před odcizením Sasy. Osobně se ovšem angažoval v jeho opětovném vykoupení (1636) a slavnostním navrácení v září 1638, jehož se zúčastnil i císař Ferdinand III. a při němž držel v chrámu Panny Marie slavností kázání. Již rok nato musel Palladium spolu s pokladem znovu ukrýt do Prahy před hrozbou Švédskou. Roku 1630 byl povýšen do šlechtického stavu s přídomkem z Bilenberku.

Ze Staré Boleslavi odešel Bílek roku 1640 načas do Prahy. Krátce působil při kostele sv. Vojtěcha a poté u sv. Štěpána. Od roku 1642 působil jako arciděkan v Českém Krumlově. Zde se stal velkým obhájcem českého jazyka, jak ve svém kostele, tak ve městě, proti německým obyvatelům. Navštěvoval ho zde také jeho přítel Bohuslav Balbín během svého působení v Jindřichově Hradci. Ten od něj získal mnoho důležitých podkladů pro své knihy o historii Staré Boleslavi. Roku 1655 získal od papeže Alexandra VII. právo nosit pontifikálie a tato výsada přešla i na jeho nástupce. První českokrumlovský prelat zemřel v Českém Krumlově 25. května 1657.

Mše svaté v týdnu od 21. 4. 2017 do 28. 5. 2017 Český Krumlov:

<i>Pondělí</i>	(22. 5.) večer: za rodinu Mikešovu, Novákovu, příbuzné a d. v. o.
<i>Úterý</i>	(23. 5.) -----
<i>Středa</i>	(24. 5.) večer: za rodinu Schönauerovu, Slepánkovu, Koutských a Matouškovu
<i>Čtvrtek</i>	(25. 5.) večer: za rodiče Mazákovy, sestru Marii, Helmuta a Martina Náderovy a d. v. o.
<i>Pátek</i>	(26. 5.) večer: za Františka a Annu Mroskovy, syna Dezidera, Marii Matějkovou a d.v.o.
<i>Sobota</i>	(27. 5.) večer: za Johanu Tischlerovou a Anežku Tischlerovou
<i>Neděle</i>	(28. 5.) ráno: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 22. 5.	<i>Úterý</i> 23. 5.	<i>Středa</i> 24. 5.	<i>Čtvrtek</i> 25. 5.	<i>Pátek</i> 26. 5.	<i>Sobota</i> 27. 5.	<i>Neděle</i> 28. 5.
<i>Český Krumlov</i>	17:00P		17:00Ž	17:00P	18:00Ž		9:30P
<i>Český Krumlov klášter</i>						16:00Ž	
<i>Větrní</i>							8:00Ž
<i>Přídolí</i>							11:15VT
<i>Věžovatá Pláně</i>							11:15Ž
<i>Kájov</i>				16:00Ž			8:00P
<i>Hořice na Šumavě</i>							8:00VT

6. neděle velikonoční

1. čtení: Sk 8, 5 – 17
2. čtení: 1 Petr 3, 15 – 18
Evangelium: Jan 15, 9 – 17

- Ve čtvrtek 25. května je **slavnost Nanebevstoupení Páně**. V Českém Krumlově bude mše svatá u sv. Víta v 17:00 hodin. V ostatních našich farnostech se slavnost Nanebevstoupení Páně překládá na neděli 28. května. Zároveň v tento den (25. 5. 2017) si připomeneme **360. výročí od úmrtí prvního českokrumlovského preláta Jiřího Bílka z Bilenberka**.
- Ve čtvrtek 25. května si budeme připomínat **130 let** od narození Francesca Forgioneho, kapucínského řeholníka a velkého světce známého jako **Padre Pio**, který je znám široké veřejnosti zejména díky svým stigmatům.
- V pátek 26. května je **památka sv. Filipa Neriho, kněze**. Zároveň se bude od **15:30** hodin konat na faře v Českém Krumlově **příprava na první svaté přijímání**, a večer po mši svaté v **18:45** hodin bude další **příprava na bířmování**.
- V neděli 28. května v Kájově se bude od **16:30** hodin konat **modlitba sv. růžence za mír** a poté v **17:00** hodin budou **slavnostní nešpory**. Srdečně zveme všechny na společnou modlitbu.